

РЕЙ БРЕДЪРИ ПЕШЕХОДЕЦЪТ

Превод от английски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Да навлезе в тишината, която в осем часа на ноемврийската вечер обвиваше града, и с ръце в джобовете да крачи по неравния бетонен тротоар, стараейки се да не нагази тревистите островчета, беше любимо занимание на Ленърд Мийд. Той застава на някой кръстопът, взираше се в дългите улици, озарени от луната, и се чудеше накъде да поеме, въпреки че това нямаше никакво значение: нали в този свят, през годината две хиляди петдесет и трета, той беше или все едно, че беше сам! Решеше ли в коя посока да върви, той поемаше натам и пред него като дим от пура струеше на кълбета в мразовития въздух парата от неговия дъх.

Понякога вървеше с часове, отмерваше миля след миля и се връщаше в къщи в полунощ. Из пътя той виждаше вили и къщи с тъмни прозорци — сякаш върви из гробище и само от време на време, подобно на светулки, проблясват зад стъклата слаби, трепкащи светлинки. Ненадейно по вътрешните стени на някоя стая, пердетата на която не са я преградили от нощта, изскачат сиви сенки или от незатворения прозорец на къща, прилична на гроб, долита мърморене и шепот.

Ленърд Мийд спираше, извиваше глава, ослушваше се, оглеждаше се и продължаваше безшумно по неравния тротоар. Отдавна вече той обуваше за нощните си разходки кецове, защото иначе кучетата щяха да скочат насреща му, щяха да го придружават с яростен лай, щяха да светнат лампи и да се появят лица, цялата улица щеше да настръхне заради един самотен минувач, който обикаляше града в ранната ноемврийска вечер.

Тази вечер той тръгна на запад — там невидимо лежеше морето. Такъв чудесен беше този кристален скреж; той режеше носа и разпалваше дробовете като коледна елха; студената светлина пламваше и угасваше, а клоните бяха пълни с невидим сняг. Той слушаше с удоволствие тихото шумолене на листата под краката си и си подсвиркваше през зъби. От време на време вдигаше някое листо и под светлината на редките лампи разглеждаше жилките му и вдишваше ръждивата му миризма.

— Ей, вие там — шепнеше той на всяка къща, покрай която минаваше, — какво дават днес по четвърти канал? А по седми? Накъде препускат каубоите? Вижда ли се вече на хълма нашата храбра кавалерия?

Улицата се простираше безмълвна и пуста, само неговият силует се движеше като сянка на ястреб в полето. Ако затвореше очи и застанеше неподвижно, можеше да си представи, че се намира в Аризона, в самото сърце на мъртвата зимна равнина, където вятърът не духа и на хиляда мили няма нито една къща и само сухите речни корита — безлюдните улици — обгръщат неговата самота.

— А сега какво дават? — попита той къщите, като погледна часовника си. — Осем и половина е. Дали не е време за дузина изключителни убийства? Или за тест? Ревю? Или някой палячо трябва да падне от сцената?

Смях ли чу от тази избеляла от луната къща? Ленърд Мийд се поспря — не, повече нито звук. И продължи нататък. Спъна се в един разкъртен тротоар. Циментът се рушеше, обвит от трева и цветя. Десет години ходи той ето така, ту през деня, ту през нощта, извървял е хиляди мили и нито веднъж не срещна макар и един единствен пешеходец, нито един път!

Той стигна до тройния кръстопът, където се вливаха двете шосета, пресичащи града. Сега тук беше тихо, но през деня се носеха с рев автомобили, без почивка работеха колоните на бензостанцията, колите пъплеха и ръмжаха като огромни буболечки, надпреварвайки се една друга, изригвайки облаци от изгорели газове, и се носеха бясно към далечните си домове. Сега и тези шосета бяха като ручей в сух сезон — каменно корито, застинало мълчаливо в сиянието на луната.

Той зави зад ъгъла, беше време да се връща. До дома му оставаше само един квартал, когато иззад ъгъла изскочи самотна кола и го заслепи с ярък сноп светлина. Той застина, подобно на нощна пеперуда в лъча на фенер, след това като омагьосан тръгна към светлината.

Металически глас му заповяда:

— Не мърдайте! Стойте, където сте! Не се движете!

Той спря.

— Ръцете горе!

— Но... — каза той.

— Ръцете горе! Иначе стреляме!

Полиция естествено, но какъв рядък, невероятен факт: в тримилionenния град беше останала само една полицейска кола, нали така беше? Вече от една година, от 2052 — годината на изборите —

полицейските коли бяха съкратени от три на една. Престъпността спадаше. Нямаше нужда от полиция, освен тази самотна кола, обикаляща безкрайно по улиците.

— Името ви! — каза полицейската кола с метален шепот. Той не виждаше мъжете, защото очите му бяха заслепени от силната светлина.

— Ленърд Мийд — каза той.

— По-високо!

— Ленърд Мийд.

— Занятие или професия!

— Вие бихте ме нарекли писател.

— Без професия — каза полицейската кола, като че ли на себе си.

Светлината го държеше прикован като музеен експонат, забоден с игла през гърдите.

— Така да бъде — съгласи се Мийд. Не беше писал от години. Вече никой не купуваше списания и книги. Сега всичко ставаше нощем, в къщите-гробници, помисли той, продължавайки въображаемия си разказ. Гробниците, осветени от мътната светлина на телевизионните екрани, където хората седят като мъртви с лица, облени от сивата и пъстра светлина.

— Без професия — изсъска металният глас. — Какво правите навън?

— Разхождам се — каза Ленърд Мийд.

— Разхождате се?

— Просто се разхождам — каза той спокойно, но кръвта от лицето му изчезна.

— Разхождате се, просто се разхождате, вие се разхождате?

— Да, господине.

— Къде се разхождате? С каква цел?

— Разхождам се да подишам, да погледам.

— Адресът ви?

— Улица „Сейнт Джеймс“, 11 Юг.

— А у дома ви има въздух за дишане, вие имате климатична инсталация, нали господин Мийд?

— Да.

— Имате и телевизионен екран, за да гледате в него?

— Не.

— Не? — настъпи пауза и пращането на автомата прозвуча като обвинение.

— Женен ли сте, господин Мийд?

— Не.

— Неженен — каза полицейският глас зад огнения прожектор. Луната беше висока и ясна сред звездите, а къщите стояха сиви и безмълвни.

— Някоя не ме искаше — каза Ленърд Мийд с усмивка.

— Не отговаряйте, без да са ви питали!

Ленърд Мийд чакаше, обвит от студената нощ.

— Просто се разхождате, г. Мийд?

— Да.

— Но вие още не сте обяснили с каква цел.

— Аз обясних, да подишам, да погледам и просто да походя.

— Често ли го правите?

— Всяка нощ от години насам.

Полицейската кола стоеше на средата на улицата и електронното ѝ гърло тихо хриптеше.

— Това е, господин Мийд — каза тя.

— Това ли е всичко? — попита той любезно.

— Да — каза гласът. — Тука! — Нещо въздъхна, после изпука.

Задната врата на полицейската кола отскочи. — Качете се!

— Почакайте, аз нищо не съм направил!

— Качете се!

— Протестирам!

— Господин Мийд!

Той тръгна като пиян. Като минаваше покрай предния прозорец, надникна в колата. Както беше очаквал, на предната седалка, пък и в цялата кола нямаше никой.

— Качете се!

Той се хвана за вратата и погледна към задната седалка. Тя беше малка клетка, малка черна килия с решетки. Миришеше на запоена стомана и на силен антисептик. Твърда силно миришеше на хигиена и на метал. Нищо меко нямаше там.

— Ако имахте жена да ви осигури алиби — каза железният глас, — но...

— Къде ме водите?

Колата се поколеба или по-скоро тихо забръмча, докато там някъде перфорираните картони с информация падаха един по един под погледа на две електрически очи.

— В Психиатричния център за проучване на регресивни тенденции.

Той се качи. Вратата се затвори с глух удар. Полицейската кола се понесе по нощните улици, проблясвайки с мътните си фарове.

Един миг по-късно те преминаха покрай една къща, една къща сред цял град от тъмни къщи, в която горяха ярко електрически крушки и квадратите на прозорците изпращаха силен топъл жълт блясък в хладната нощ.

— Това е моята къща — каза Ленърд Мийд.

Никой не му отговори.

Колата премина по празните корита на улиците и излезе от града, като остави след себе си празните улици, празните тротоари, безмълвни и неподвижни през цялата останала част от мразовитата ноемврийска нощ.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 22/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.